

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰
niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵
tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

IV niedziela zwykła

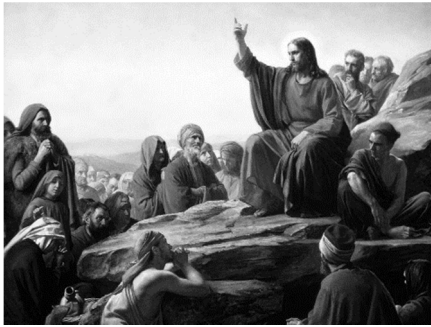
29 stycznia 2023

LITURGIA SŁOWA

So 2, 3; 3, 12-13; Ps 146; 1 Kor 1, 26-31; Mt 5, 1-12a

Ref. psalmu: **Ubodzy duchem mają wstęp do nieba.**

Jezus, widząc tłumy, wyszedł na górę. A gdy usiadł, przystąpili do Niego Jego uczniowie. Wtedy otworzył usta i nauczał ich tymi słowami: „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie. Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni. Błogosławieni cisi, albowiem oni na własność posiadą ziemię. Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni. Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią. Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą. Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi. Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie dla sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie. Błogosławieni jesteście, gdy wam urągają i prześladowają was i gdy z mego powodu mówią kłamliwie wszystko złe o was. Cieszcie się i radujcie, albowiem wielka jest wasza nagroda w niebie”.

.....

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do I czytania

Łatwiej jest szukać Pana człowiekowi pokornemu, który wie, że wszystko zawdzięcza Bogu i wszys-

tkiego się od Niego spodziewa. Słowo proroka Sofoniasza zachęca nas dzisiaj do postawy nieustannego po-

„Jezus, widząc tłumy, wyszedł na górę”. Będę kontemlował twarz i spojrzenie Jezusa. Zobaczę w niej przejęcie i troskę. Jezus, widząc tłum, widzi każdego człowieka z osobna. Uświadomię sobie, że Jezus codziennie patrzy na mnie z miłością. Widzi każde moje zajęcie, zna każde drgnienie mojego serca i nic nie umyka Jego uwadze.

„A gdy usiadł, przystąpili do Niego Jego uczniowie”. Będę patrzył na uczniów, którzy zbliżają się do Niego. Jak często zbliżam się do Jezusa? Czy jest we mnie tęsknota za Nim, za Jego obecnością?

„Wtedy otworzył swoje usta...”. Uświadomię sobie, że Jezus codziennie osobiście mnie naucza: w Liturgii Słowa, w Eucharystii, w modlitwie brewiarzowej, w katechezie... Przypomnę sobie słowo, które w ostatnim czasie najbardziej mnie poruszyło? Jakie to było słowo? „Błogosławieni...”. Stanę pośród tłumy zgromadzonego na górze. Zobaczę Jezusa, który patrzy na mnie. Przeczytam uważnie i powoli każde z błogosławieństw. Które najbardziej dotyka obecnej sytuacji mojego życia? Jezus widzi stan mojego ducha i obecną sytuację życia. Czy potrafi ę ją przyjąć jako Jego błogosławieństwo? Czy wierzę, że Jezus również w tej chwili mi błogosławi, że pragnie mojego szczęścia.

„Cieszcie się i radujcie, albowiem wielka jest wasza nagroda w niebie”. Jezus przypomina mi, że celem mojego życia jest niebo.

W modlitwie końcowej poproszę Jezusa o wewnętrzną zdolność odnoszenia do Niego wszystkiego, co przeżywam na co dzień. Oddam Jezusowi mój dzień, powtarzając: „Wierzę, że mi błogosławisz!”

Krzysztof Wons SDS

szukiwania. Raz znaleziona odpowiedź dodaje otuchy, by się nie zniechęcać w dalszym byciu ważnym. Szukanie jest pewnym wysiłkiem, napięciem, ma coś z przygody. Pozwala nam na dokładniejsze patrzenie na rzeczywistość, na doskonalenie postawy dostrzegania i odróżniania szczegółów, które tworzą całość. Aby dobrze szukać, trzeba coś posprzątać, uporządkować, może przesunąć, a czasem zagłębić się w coś, czego jeszcze nie znamy. Taka jest również rzeczywistość w naszym życiu duchowym. Poszukiwanie to poznawanie siebie, najgłębszych tajników serca, to fascynująca podróż w głąb, która nigdy się nie kończy. Sofoniasz ujmuje to słowami: „Szukać będą schronienia w imieniu Pana”, czyli w samej istocie i byciu Boga. Na końcu drogi wypatrywania czeka na nas najpiękniejsze Oblicze Boga. Pięknie pisze o tym św. Efreem: „Ogniu i świetle, który rozpromieniasz twarz Chrystusa, Ogniu, którego przyście jest słowem, Ogniu, którego cisza jest światłem, Ogniu, który przepełniasz serca łaską, wielbimy Ciebie”.

Komentarz do psalmu

Psalm 146 opisuje wiele działań Boga. Psalmista posługuje się wieloma czasownikami by opisać wszystko, czym zajmuje się Bóg. Pan dochowuje wiary, karmi, chroni, kocha, strzeże, przywraca wzrok, uwalnia... Właśnie w taki sposób działa On w naszym życiu. Doświadczając Jego miłości, troski, karmienia, my sami możemy z kolei pomagać innym w odzyskaniu wzroku, w dochowywaniu wiary. Nasz Pan zawsze stoi po stronie tych, którzy cierpią, czują się mali czy opuszczeni. Panowanie Boga jest równoznaczne z Jego troską o każdego człowieka.

Komentarz do drugiego czytania

Piękny opis powołania człowieka według św. Pawła przypo-

mina o darmowym wybraniu, którego zawsze dokonuje Bóg według swojej logiki. Wybiera to, co głupie, niemocne, wzgardzone, wyłącza to, czego nikt nie bierze pod uwagę. Zauważamy to w przeróżnych sytuacjach naszego codziennego życia. Kto nie błyszczy, nie wyróżnia się, nie jest wulgarny, przebojowy, ten się nie liczy. Liczy się w rzeczywistości wiary w bezinteresowną miłość Boga.

W pierwszym rzędzie jesteśmy powołani do życia. To nadzwyczajny dar. Tak często o tym zapominamy. Bóg powołał nas z nicności do istnienia, abyśmy byli szczęśliwi. Chrześcijanin to ten, który odpowiada na uprzedzającą miłość Pana, obficie wylewając się w sakramencie Chrztu. To właśnie we Chrztie Świętym stajemy się nowymi ludźmi w Jezusie Chrystusie. Otrzymujemy nowy rodzaj życia przypieczętowany nadaniem imienia, czyli nową tożsamością. Chrześcijanin nie należy do żywiołów świata, nie jest przeznaczony do otchłani, ale jest własnością Jezusa Chrystusa, który Go posiada, obdarza szczególnymi łaskami i darami potrzebnymi do jak najlepszego wypełnienia misji życia, czyli konkretnego powołania. Odpowiedź na zaproszenie do bycia z Jezusem, prowadzi do radosnego dziękczynienia i zdrowej dumy.

Komentarz do Ewangelii

Odkrywanie paradoksów w chrześcijaństwie jest pasjonujące i utwierdzające nas, mimo wszystko, w wierze. Wiara ich nie niweluje ani nie neguje. Dla Boga błogosławieni, czyli szczęśliwi, są ubodzy, cisi, smutni, miłosierni, sprawiedliwi, czystego serca, cierpiący, prześladowani... Jakże inne kategorie od tych, które proponuje dzisiejszy świat: bieg za efektywnością, tym, co przyjemne, miłe, bez trudu, poświęcenia. Jezus wypowiadający słowa błogosławieństw odkrywa nam inną przestrzeń ducha. Warto w nią wejść.

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1635 Według prawa obowiązującego w Kościele łacińskim małżeństwo mieszane wymaga do swej dopuszczalności *wyrażnego zezwolenia* władzy kościelnej. W przypadku różnicy religii do ważności małżeństwa wymagana jest *wyraźna dyspens*a od przeszkody. Zezwolenie lub dyspensa zakłada, że obie strony znają cele oraz istotne właściwości małżeństwa oraz że strona katolicka potwierdza swoje zobowiązanie, znane również wyraźnie stronie niekatolickiej, iż zachowa swoją wiarę i zapewni chrzest oraz wychowanie dzieci w Kościele katolickim.

1636 W wielu regionach dzięki dialogowi ekumenicznemu różne wspólnoty chrześcijańskie mogły zorganizować *wspólne duszpasterstwo małżeństw mieszanych*. Jego zadaniem jest pomoc tym małżeństwom w przeżywaniu ich szczególnej sytuacji w świetle wiary. Ma ono także pomagać im w przewyciężaniu napięć między zobowiązaniami, jakie małżonkowie mają wobec siebie, a zobowiązaniami wobec swoich wspólnot eklezjalnych. Powinno ono zachęcać do rozwijania tego, co jest wspólne w ich wierze, i do szacunku dla tego, co ich dzieli.

Jezus obiecuje rzeczywistość bardzo radosną: ludzie czystego serca, z czystymi intencjami oglądają samego Boga.

Komentarze zostały przygotowane przez s. Annę Juźwiak AP

Wierzę w Kościół Chrystusowy

Konsekrowani świadkami wiary w Kościele i w świecie

List Przewodniczącego Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego na Dzień Życia Konsekrowanego, 2.02.2023 r.

Bracia i Siostry w Chrystusie Panu! Święto Ofiarowania Pańskiego, potocznie zwane świętem Matki Bożej Gromnicznej, z ustanowienia św. Jana Pawła II jest Światowym Dniem Życia Konsekrowanego. W tym dniu dziękujemy szczególnie za dar wszystkich, którzy realizują swoje powołanie poprzez oddanie się Chrystusowi na Jego wyłączną własność. Życie według ślubowanych rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa stanowi najbardziej radykalny wyraz naśladowania Jezusa Chrystusa. Wszystko to dokonuje się mocą wiary przeżywanej w Kościele, który jest Rodziną dzieci Bożych; jest naszym domem i naszą Matką.

Wyznawać wiarę w Kościół – tworzyć wspólnotę

Dzisiejsza liturgia słowa prowadzi nas do Świątyni – DOMU BOGA. Maryja wraz z Józefem przynoszą Jezusa do Jerozolimy, aby przedstawić Go Panu (Łk 2,22). Uczynili to zgodnie z Prawem Pańskim, według którego każde pierwotne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu (Łk 2,23). Rozważanie tego ewangelicznego wydarzenia z życia Świętej Rodziny przypomina nam, że wiara, którą przeżywamy w codzienności, aktualizuje się w Świątyni. Jest ona miejscem doświadczenia wspólnoty ducha i przestrzeni budowania wzajemnych więzi z Bogiem i między sobą. W Świątyni jest obecna prorokini Anna służąca Bogu wiernie w postach i na modlitwie (por. Łk 2,37) oraz starzec Symeon wyczekujący pociechy Izraela, który przyszedł tam za natchnieniem Ducha (por. Łk 2, 25-26). Wczytując się uważnie w wersety tej ewangelicznej perykopy nie sposób nie zauważyć, że wszyscy oni tworzą wspólnotę osób, których życie opiera się na słowie Bożym; wspólnotę wiary przeżywanej w postawie wierności i otwartą na natchnienia Ducha Świętego.

Te trzy elementy wspólnoty wiary: słowo, wierność i otwartość na Ducha Świętego stanowią istotny element życia każdej osoby konsekrowanej. Wyznawać wiarę w Kościół Chrystusowy, to przede wszystkim rozważać słowo Boże, wiernie trwać na modlitwie i być otwartym na to, co Duch Święty chce nam powiedzieć – szczególnie poprzez nauczanie Kościoła.

Mając to wszystko na uwadze, dokument *Rozpocząć na nowo* od Chrystusa przypomina nam, że życie konsekrowane, w swym ciągłym następowaniu po sobie i utrwalaniu się coraz to nowych form, jest już samo w sobie wymownym wyrazem obecności Pana, prawie czymś w rodzaju Ewangelii otwierającej się w ciągu wieków. Staje się ono rzeczywistością jakby historyczną kontynuacją szczególnej obecności zmarłego Pana (RdCH 2).

W obecnej sytuacji, gdy wartość życia wspólnotowego w wymiarze rodzinnym, społecznym i międzynarodowym doświadcza wielu podziałów i dramatów, osoby konsekrowane stają się promotorami duchowości komunii, której źródłem jest wiara w Jezusa Chrystusa (por. VC 51). Ta wiara rodzi nadzieję, która nie pozwala zatrzymać się w postawie bierności czy zniechęcenia, lecz podnosi wzrok ku górze, skąd nadchodzi pomoc – Pomoc od Pana, który stworzył niebo i ziemię (Ps 121).

Żyć wiarą na co dzień – Chrystusowy styl życia

Rodzice Jezusa, gdy wypełnili wszystko według Prawa Pańskiego, wrócili do Galilei, do swego miasta – Nazaretu. Dziecię zaś rosło i nabierało mocy, napędzając się mądrością, a łaska Boża spoczywała na Nim (Łk 2, 32). Wypełnienie Prawa zawartego w słowie Bożym stanowi podstawę także i naszej wiary. Nie wystarczy mówić: Panie, Panie, lecz potrzeba słowo zamieniać w czyn – Wiara bez uczynków jest martwa

(por. Jk 2,14-26). Mamy świadomość, że w dzisiejszej rzeczywistości coraz więcej osób przyjmuje jedynie deklaracyjny sposób przeżywania swojej wiary. Stąd też niezwykle ważne jest świadectwo wiary realizowanej w codzienności, które ściśle wiąże się z słuchaniem i wypełnianiem słowa Bożego.

Osoby konsekrowane towarzyszą nam poprzez swoją obecność. Obecność miłosierną, pełną zatroskania, ale także przez obecność milczącą przepelnioną modlitwą w intencjach Kościoła i świata. W minionym roku byliśmy świadkami beatyfikacji 10 sióstr męczenniczek elżbietańskich – s. M. Jahn Paschalis i dziewięciu Jej Towarzystek. Ich świadectwo wiary staje się dla współczesnej kultury powierzchowności zaproszeniem, by nie zatrzymać się na tym, co zewnętrzne i przemijające. Trwając wiernie przy powierzonych im opiece osobach oraz broniąc swojej i ich godności, przyjęły krzyż cierpienia i wzgardy, stając się dla nas wzorem odkrywania prawdziwej Miłości. Oddając życie Chrystusowi i za Chrystusa są dziś dla nas wzorem miłości wiernej do końca. I choć – jak pisze autor biblijnej księgi Mądrości – zdało się oczom głupich, że pomarli, zejście ich poczytano za nieszczęście i odejście od nas za unicestwienie, oni trwają w pokoju. Choć nawet w ludzkim rozumieniu doznali karni, nadzieja ich pełna jest nieśmiertelności (Mdr 3,2-4).

Chrystusowy styl życia oparty na nieustannym poszukiwaniu i odkrywaniu woli Bożej sprawia, że osoby konsekrowane otwierają się nieustannie na działanie Ducha Świętego. Stąd też jesteśmy świadkami nowych dzieł apostolskich, które są odpowiedzią na współczesne znaki czasu: biedę materialną i duchową, hedonistyczną kulturę ciała, wykpiwanie pobożności i religijności, fałszywe zasady moralne oraz powszechne podważanie autorytetów.

Odpowiedzią osób konsekrowanych na taką rzeczywistość jest przede wszystkim postawa wierności wobec Boga i człowieka. Konsekrowani podejmują swoją posługę w imieniu Kościoła pośród ludzi ubogich, chorych i cierpiących, zarówno fizycznie, jak i duchowo. Towarzyszą świadectwem życia w kształtowaniu postaw życiowych naszych dzieci i młodzieży. Są obecni w życiu wielu małżeństw i rodzin. Ponadto wszechstronna działalność misyjna sprawia, że wezwanie Chrystusa do nieustannej ewangelizacji jest obecne w świadomości każdej wspólnoty zakonnej.

Dzielić się wiarą z innymi – świadkowie miłości

W dzisiejszym pierwszym czytaniu z Księgi proroka Malachiasza czytamy: Oto Ja wyślę anioła mego, aby przygotował drogę przede mną, a potem nagle przybędzie do swej świątyni Pan, którego Wy oczekujecie, i Anioł Przymierza, którego pragniecie (Ml 3, 1). W tych słowach Bóg zapowiada swoje ostateczne przyjście i czasy, które bezpośrednio poprzedzą Jego przybycie. Czasy te – jak słyszemy – będą

poprzedzone działalnością anioła, który ma przygotować drogę dla Pana. Wiemy, że czasy ostateczne trwają od dokonania przez Chrystusa dzieła Odkupienia. Żyjemy zatem w czasach ostatecznych. Czekamy jako Kościół – wspólnota wiary na powtórne Jego przyjście. To przyjście będzie ostateczne i definitywne. W tym czasie Bóg nie zostawia swego ludu. Nadal na różne sposoby przemawia do nas, by nas przygotować na spotkanie z Nim samym. W tym kontekście spoglądamy na życie konsekrowane. Jest ono bowiem zapowiedzią tego, co nastąpi w wieczności. Siostry i bracia trwający w życiu konsekrowanym, wpatrzeni w Pana, przypominają nam, że nie mamy tutaj trwałego miasta (Hbr 13,14), nasza bowiem ojczyzna jest w niebie (Flp 3, 20). Historia nasza zmierza ku nowemu niebu i nowej ziemi (Ap 21, 1), gdzie Bóg otrze z naszych oczu wszelką łzę, a śmierci odtąd już nie będzie (por. Ap 21, 4).

Osoby konsekrowane dzieląc się bezinteresownie miłością przypominają nam, że nasze życie jest pielgrzymką. I w tej pielgrzymce ważne

jest tylko to, ile pozostawimy dobra w sercu drugiego człowieka. Pod koniec życia – jak pisał św. Jan od Krzyża – będziemy sądzeni z miłości. Na drugą stronę życia zabierzemy ze sobą tylko miłość. Ważne byśmy tę miłość tu na ziemi poznawali, zachowywali i wypełniali każdą chwilą swego istnienia.

Drodzy Bracia i Siostry, osoby konsekrowane zasługują na wdzięczność ze strony całej wspólnoty kościelnej. Oddani życiu kontemplacyjnemu, siostry zakonne i zakonnicy zaangażowani w dzieła apostołskie, członkowie instytutów świeckich i stowarzyszeń życia apostołskiego, pustelnicy, dziewice i wdowy konsekrowane – świadczą o miłości do Chrystusa, idąc drogą proponowaną przez Ewangelię. Dziękujemy dziś za dar ich życia, powołania, a nade wszystko dar wiary w Kościół Chrystusowy. Prośmy też o nowe i wierne powołania do wszystkich form życia konsekrowanego.

+ Jacek Kiciński CMF

Przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego KEP

OGŁOSZENIA

- ✓ Dziś po Mszy św. o godz. **13.00** zapraszamy na **koncert** kolęd w wykonaniu **zespołu Taraka**. Jest to zespół wykonujący utwory ukraińsko-białoruskie i znany jest w Polsce z utworu „Podaj rękę Ukrainie”.
- ✓ **Zapraszamy na wyjątkowy świąteczny koncert wokально-instrumentalny przygotowany przez parafialną Scholę Szekina wraz z przyjaciółmi – 1 lutego, w środę, o godz. 20:00 w kościele.**
- ✓ Podczas kolędy **spowiedź święta** w tygodniu: od poniedziałku do piątku, odbywa się **piętnaście minut przed** Mszą św. wieczorną.
- ✓ **Zapraszamy na Mszę św. w intencji śp. ks. Giennadija Kozłowa w 1. rocznicę śmierci – w sobotę, 4 lutego o godz. 9:00.**
- ✓ W tym tygodniu przypadają: **pierwszy czwartek, piątek i sobota miesiąca**. W piątek – spowiedź św. od godz. **17:00** oraz po Mszy św. o godz. **18:30** – nabożeństwo ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa; w sobotę po Mszy św. o godz. **9:00** – nabożeństwo do Niepokalanego Serca Maryi.
- ✓ Spotkanie **koła żywego różańca** za tydzień w niedzielę po Mszy św. o godz. 8:30 w Kaplicy Matki Bożej.
- ✓ **Spotkanie Róż Różańcowych Rodziców** – za tydzień, w niedzielę, po Mszy św. o godz. **11:30** w dolnym kościele.
- ✓ **Wspomnienia liturgiczne: wtorek – wsp. św. Jana Bosko, prezbitera; czwartek – święto Ofiarowania Pańskiego – Matki Bożej Gromnicznej.** Na początku każdej Mszy św. błogosławieństwo gromnic. Prosimy o przyniesienie ze sobą świec. Dodatkowa Msza św. o godz. **10:00**. Pozostałe, jak w tygodniu. Tego dnia zbierana taca przeznaczona będzie na zakony klauzurowe; piątek – **wsp. św. Błażeja**, biskupa i męczennika. Obrzęd błogosławieństwa św. Błażeja – pod koniec Mszy św. o godz. **9.00 i 18.30**.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. *Bóg zapłać!*

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. 300 egz. Opracowanie biuletynu i druk: lis888@wp.pl